MISSIO DEI

МИСИЯ НА БОГА

Брой 10 | ноември | 2012

В този брой ще намерите...

- Новини от страната
- Лична грижа за душата
- Интервю на месеца: Гери Орманова
- Мисията и Словото
- Ресурси: Оценка

Новини от страната: Национален Форум на БХСС в Троян

От 1-ви до 4-ти ноември тази година се проведе поредният Национален Форум на БХСС на тема „Мисията възможна въпреки мисионера" с изучаване на книгата на пророк Йона. Говорител бе пастор Людмил Ятански от църква „Блага вест", София. Дните на Форума бяха наситени с много полезни и приятни моменти. Ето какво казват студентите за събитието:

„Чувствам се прекрасно, Форумът беше невероятен, запознах се с нови хора, а с други се сближих доста. Никога досега не съм имал такова голямо и хубаво изпращане - любовта на приятелите се лееше от всички страни." (Християн Иванов)

„Атмосферата беше страхотна, говорителят успя да е интересен, а и да обогати, надгради, мотивира още повече и да ни насърчи. Страхотни приятели - и стари и нови. Благодарност за положения труд от страна на организаторите! Едно от събитията, които не се забравят. Бог да ви благославя !" (Никола Генчев)

„Събитието беше НЕВЕРОЯТНО и вярвам, че Бог много силно ме докосна... разтърсващо! Най-хубавото нещо беше, че съчетах успешно полезното с приятното: освен невероятното общение с Бога и хората, имаше невероятни игри, разходки сред природата, снимки... Каквото и да кажа, ще е малко. Просто искам да споделя колко е хубаво това четирибуквие БХСС и всичко, което е свързано с него!" (Светослав Александров)

„Създадох страхотни приятелства, радвах се на много усмивки и невероятно весела атмосфера. Научих много за темата на Форума и бях благословена от различните семинари. От слизането от колата до последното "довиждане" аз се чувствах безкрайно радостна и обичана! Вярвам, че този форум промени всеки от нас и никога няма да забравя тези 4-ри прекрасни дни!" (Деси Момчева)

НОВ БИЗНЕС КЛУБ

БОГ РАБОТИ СРЕД ЗАВЪРШИЛИТЕ СТУДЕНТИ

БХСС алумни бизнес клуб е една от най-новите инициативи на БХСС, София по идея на младия адвокат Любослав Любенов и неговата съпруга и дългогодишен сътрудник на БХСС Цветомира Любенова. Идеята е клубът да събира активни и предприемчиви млади хора в бизнес сектора, които са обединени от християнската вяра и ценности. Това е общност от хора, които:

- споделят знания и опит от различни сфери на бизнеса,
- раждат и развиват идеи за стартиране на предприемачески проекти или подобряване на организацията и дейността на съществуващи търговски организации;
- полагат усилия за установяване на добри бизнес практики, които да съответстват на високите етични стандарти на християнската вяра и
- обединяват усилия в подпомагане на християнски и социални каузи.

Клубът започна събиранията си още в началото на учебната година и вече проведе 4 събирания, обединявайки около 20-30 члена.

ДАЛАС УИЛАРД

ЛИЧНА ГРИЖА ЗА ДУШАТА

Пасторска грижа за ефективно служение

Божият призив към служение на благовестието е висока чест и благородно предизвикателство. В себе си носи, както уникални възможности, така и специални теготи и опасности... Тези теготи могат да бъдат плодоносно носени, а опасностите – триумфално преодолявани. Това обаче няма да се случи, ако „вътрешния човек" на служителя не е постоянно обновяван от допира на Бога и Неговото Царство.

Душата и великата Заповед

Под „душа" тук се има предвид скритата или „духовната" страна на човека. Тя включва индивидуалните мисли и чувства, както и сърцето или волята, заедно с техните стремежи и избори. Тя също така включва телесния живот на личността, както и социалните връзки, които в техните вътрешни смисъл и естество, са толкова „скрити", колкото мислите и чувствата.

Тайната към силен, здрав и плодоносен живот в служение се крие в това как работим с Бога във всички тези измерения. Взети заедно те съставляват цялостната личност. Те са неизбежните източници на нашия видим живот и почти изцяло определят какво влияе, за добро или зло, на нашето служение. Естествените дарби, външните обстоятелства и специалните възможности са от малко значение. Доброто дърво, както казва Исус, „дава добри плодове" (Мат. 7:17). Ако се грижим за дървото, плодът сам ще се появи.

Вътрешните измерения на живота са онова, което е описано във Великата Заповед: „Да възлюбиш Господа, Твоя Бог, от всичкото си сърце, от цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум; и ближния си, както себе си" (Лука 10:27). Тази заповед не ни казва толкова за онова, което трябва да правим, колкото за онова, което трябва да култивираме по отношение грижата за нашите души. Това е истина за всички вярващи и определено е истина за служителите на Евангелието. Нашият най-висш призив и жертвоготовно служение могат да намерят адекватна подкрепа само в личност, която е тотално наситена с Божия вид любов.

Характерът и „Плодовете на Духа"

„Внезапните" провали, които се появяват в живота на някои служители никога не са особено внезапни, а са онова, което изплува на повърхността след продължителен дефицит на „скрития в сърцето живот" (1 Петрово 3:4). В контраст на това, Божествената любов, която се просмуква във всеки аспект на нашия живот е източник, адекватен на всяко състояние на "живота и смъртта", както 1 Коринтяни 13 ни уверява. Тази любов е „извор на вода, която извира за вечен живот" (Йоан 4:14). И от онези, които са обладани от Божествена любов извират „реки от жива вода" за жадния свят. (Йоан 7:38)

Хората, на които служим и говорим няма да си спомнят 99 % от онова, което им казваме, обаче никога няма да забравят какви хора сме. Качеството на нашите души незаличимо ще докосне другите за добро или лошо, така че, никога не трябва да забравяме, че най-важното нещо, което се случва във всеки един момент от служението ни е типът хора, в които се превръщаме.

Бог е дълбоко заинтересуван от качеството на характера, който градим. Бъдещето, което Той е планирал за нас ще бъде изградено върху силата на характера, който ние ковем по Неговата милост. Интелигентното, любящо

Повече от всичко друго, което пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.
Притчи 4:23

посвещение към Христос ще израсне във важност през вечността и никога няма да отживее.

Божието намерение е нашия живот да стане безшевна манифестация на плода на Духа. Той е направил всичко възможно, за да може да живее в нас тук и сега. Подходящото внимание към грижата за нашите души с Негова помощ, ще даде предимство на този богат духовен плод и ще ни освободи от тъжния списък на „делата на плътта" (Гал. 5:19-21). Ние можем да сме проводници на благодатта на възкръсналия Христос и чрез нашето служение – говорене, молитва, изцеление, управление – Той може да служи на другите. Затова трябва да внимаваме на същността на Неговата благодат по практични начини, за да опитаме Неговия живот в и чрез нашия живот.

"Упражняване присъствието на Бога"

Първото и най-основно нещо, което ние можем и трябва да направим е, да държим Бога пред нашите умове. Давид знаеше тази тайна и затова написа: „Винаги слагам Господа пред себе си; понеже Той е отдясно ми, аз няма да се поклатя. Затова се зарадва сърцето ми, и развесели се душата ми, а още и плътта ми ще почива в увереност." (Пс. 16: 8, 9)

Това е *основната* тайна на грижата за нашите души. Нашата част в това упражняване присъствието на Бога е да насочваме и пренасочваме своите умове постоянно към Него. В ранния етап на нашето „упражняване" ние може сериозно да бъдем предизвиквани от нашите обременяващи навици да се задържаме в други неща, по-малки от Бога. Това обаче са навици – не закона за гравитацията – и могат да бъдат пречупени. Нов, пълен с благодат навик, може да замести старите, когато правим целенасочено стъпки към поставянето на Бога пред себе си. Скоро нашите умове ще се върнат към Него, както стрелката на компаса, постоянно се обръща на север. Ако Бог е големият копнеж на нашите души, Той ще стане Северната звезда за нашия вътрешен човек.

Като начална стъпка в този „упражнителен" процес можем да изберем да упражняваме постоянното обръщане на ума ни към мисли за Бога за определен ден. Вечерта можем да размислим как сме се справили и да решим как да сме по-успешни на следващия ден. Като продължаваме тази практика, нежно, но настоятелно, скоро ще можем да видим, че личността на Исус и Неговите прекрасни думи „автоматично" заемат умовете ни, вместо безредието и глъчката на този свят.

Концентрацията ни върху Исус ще бъде укрепена чрез запомняне на по-големи пасажи (не само на стихове) от Писанието. Тази практика на запаметяване на Писанието е много по-важна от ежедневното тихо време, тъй като по този начин изпълваме умовете си с него и имаме Божието Слово на разположение за нашите размишления. Така „тихото време" се разраства и превзема изцяло живота ни.

Хората няма да си спомнят 99 % от онова, което им казваме, обаче никога няма да забравят какви хора сме.

Божието Слово към Исус Навин, когато той се заемаше с голямата задача, изправена пред него, беше: „Тази Книга на закона да не се отдалечава от устата ти; но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си и тогава ще имаш добър успех." (Ис. Навин 1:8). Псалм 1, ни показва, че това е било част от установена практика в духовния живот сред израелтяните. Размишленията за Него и Неговото Слово трябва да стане съществена част също и от нашия живот.

Как обаче закона *„да не се отдалечава от устата"* ни? Чрез запомняне, разбира се. Той става съществена част от начина, по който мислим за всичко друго в живота ни, ако *се поучаваме в него*. Тогава нещата, които се изправят пред нас през деня, идват в светлината на Божието

Пребъдването в Божията любов осигурява непоклатим източник на радост, която на свой ред е източник на мир.

Слово. Светлината пребъдва в нас и ни позволява да видим нещата от живота по правилния начин. „В Твоята светлина ще видим светлина” (Пс. 36:9). Това е истинското познание за служението и живота.

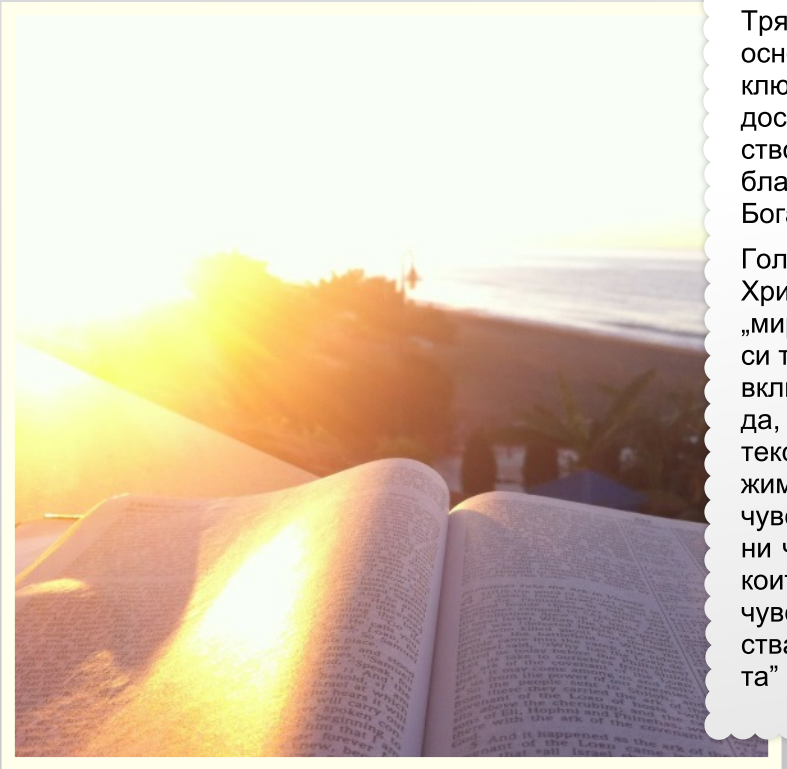
Любов и хваление

След като Живото Слово и писаното Слово заемат умовете ни, ние естествено – и свръестествено – започваме да обичаме Бога повече и повече, защото виждаме, ясно и постоянно, колко прекрасен е Той.

Мъдрият пуритан Томас Уотсън пише: *Първият от плодовете на любовта е размишлението на ума за Бога. За онзи, който е влюбен, мислите му са винаги върху обекта на неговата любов. Онзи, който обича Бога е очарован и възторгнат от съзерцаването Му... Бог е съкровището, и там където е съкровището ти, там е и сърцето ти. По този начин можем да тестваме колко обичаме Бога. Върху какво са нашите мисли? Можем ли да кажем, че сме очаровани и се наслаждаваме, когато мислим за Бога?*

По този начин ние влизаме в живот, а не само във *време*, на хваление. Хвалението ще стане постоянният полутон на нашия живот. Това е единствената най-мощна сила за завършеното и подкрепящо завръщане на цялото ни същество при Бога. Нищо не може да информира, води и поддържа проникваща и излъчваща добрина в човека толкова, колкото истинското потапяне в Бога и хвалението, което спонтанно избликва от това. Тогава силата на обитаващия в нас Христос потича от нас към другите.

Помнете, обаче, че ние не се *опитваме* да Го хвалим. Хвалението не е друго нещо, което трябва да правим. То е един от аспектите на дара на „живата вода”, която извира „за вечен живот” (Йоан 4:14; 7:38). Нашата част от задачата е да обърнем умовете си към Бога и да внимаваме на Неговите благодатни действия в нашите души. Това е най-основната „грижа за душата”, която трябва да упражняваме. Тогава любовта и хвалението, хвалението и любовта, потичат от живота ни щом ходим постоянно с Бога.

Отваряне към пълнотата на Радостта

Личната грижа за душата изисква също грижа за нашите чувства. Чувствата са реален компонент от живота ни с Христос.

Трябва да отбележим, обаче, че *любовта* е основата на духовния живот, а *радостта* е ключовия компонент в Христовия живот. Радостта не е удоволствие, обикновено чувство, а проникващо и постоянно чувство на благополучие. Надеждата в добрината на Бога е необходимата опора на радостта.

Големите централни термини за живот в Христа са: „вяра”, „надежда”, „любов” и „мир”. Тези не са просто чувства; в основата си те даже не са чувства. Те са състояния, включващи всяка част от живота на индивида, включително тялото и социалния контекст. Те служат, за да ни екипират за ангажиментите ни към живота. Има, обаче, чувства, които ги съпътстват, и тези позитивни чувства щедро характеризират онези, които живеят в Божието присъствие. Тези чувства изместват горчивите и гневи чувства, които характеризират живота „в плътта” – живот, базиран само на човешката

енергия. Те дори трансформират отвратителните емоционални тонове, с които е просмукан и широко управляван света около нас.

Исус ни учи да пребъдваме в Божията любов „за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна" (Йоан 15:11). Нашата радост е пълна, когато няма място за още. Пребъдването в Божията любов осигурява непоклатим източник на радост, който на свой ред е източник на мир. Всичко е базирано върху истината за Божията благодат и добрина.

Вяра, надежда, любов, радост и *мир* – „великолепните пет" – са неразделни едно от друго и взаимно се подкрепят едно друго.

Самота и тишина

Сред практиките, които могат да ни помогнат в грижата за душата на основно ниво са *самотата* и *тишината*. Можем да упражняваме тези като намерим начин да оставаме сами и далеч от говор и шум. Ние си почиваме, наблюдаваме, не правим нищо. В тази дисциплина ние можем да открием друго напомняне за Божията благодат – че сме спасени, оправдани чрез Неговата сила – не чрез наши усилия или постижения.

Чрез оттеглянето насаме за по-дълги периоди от време, ние търсим начин да се освободим от „корозията" на душата, която произлиза от постоянното взаимодействие с другите и със света около нас. В това място на тихо общение, ние откриваме отново, че наистина имаме души, че наистина имаме вътрешно Аз, което се нуждае да бъде хранено. Тогава започваме отново да преживяваме Божието присъствие във вътрешното ни светилище и Неговото общение с нас. Ние отново разбираме, че Бог няма да се състезава за нашето внимание. Ние трябва да отделим време за общение с Него като се отделяме в самота и тишина.

Псалмистът казва: „Замълчете и знайте, че Аз Съм Бог" (Пс. 46;10). И веднага след това, авторът потвърждава успеха на Божията мисия на земята: „ще се възвиша между народите, ще се възвиша на земята. Господ на силите е с нас; прибежище наше е Якововият Бог" (ст.10, 11).

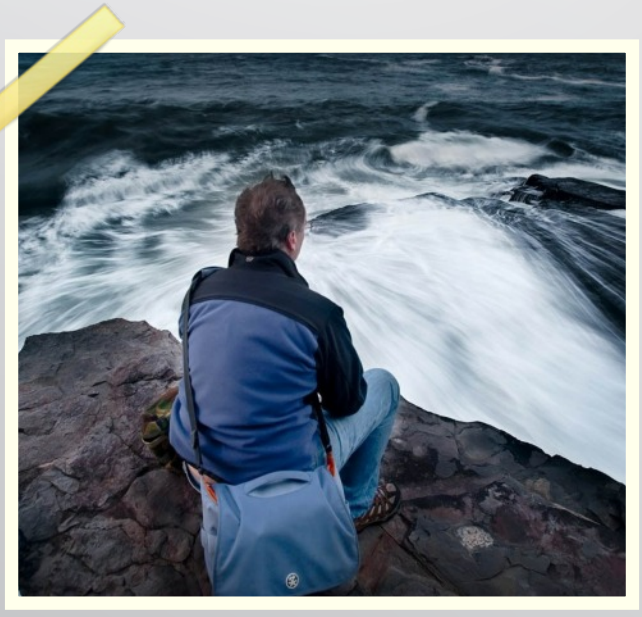
Време се отделя, не се „намира"

Откликът към идеята да се отделя време на грижата за душата често е: „Нямам време за продължително усамотяване и тишина. Имам прекалено много неща за вършене." Истината е, че няма по-важно време от онова, което отделяме, за да повдигнем качеството на личната ни връзка с Бога. Ако мислим по друг начин, значи сме се научили зле. Истинският въпрос е: „Ще отделим ли време да направим каквото е необходимо, за да имаме изобилен живот и плодоносно служение или ще гледаме да минем без това?"

Затова няколко думи на съвет биха били подходящи за нашата грижа за вътрешния ни живот. Първо, Бог никога не дава на когото и да било прекалено много неща за вършене. Ние сами си го причиняваме или позволяваме на другите да ни го причинят. Това може би показва недостиг на увереност в Божията сила и добрина, макар че може нашите модели на подражание да са ни провалили в това отношение. Второ, упражняването на Божията сила в служението, никога, само по себе си, не поправя характера и рядко нашите глупости. Божията сила може да бъде активно и мъдро търсена и получена от нас само, когато се стремим да израстваме в благодатта на христоподобието. Силата плюс христоподобния характер е Божията непобедима комбинация за триумфален живот в Божието царство на земята и завинаги. Сила без Христов характер ни дава съвременни примери за Самсоновци и Сауловци.

Опознавайки Христос във времето ни насаме с Него в тишина ще ни донесе пълна радост и пронизващо усещане за благополучие, без значение какво се случва около нас. Побързайте и самотата на лидерството ще бъде елиминирана. Можем да позволим Божият мир да проникне дълбоко в живота ни и да се разрасне до взаимоотношенията ни с другите (Мат. 10:12, 13).

Млад християнин, който е бил воден до ефективно практикуване на самота и тишина казва следното: *Колкото повече упражнявах тази дисциплина, толкова повече оценявах силата на тишината. Колкото по-малко скептичен и осъдителен ставах, толкова повече се научавах да приемам нещата, които не харесвам у другите и толкова повече ги приемах като уникални творения по образа на Бога. Колкото по-малко говорех, толкова по-пълноценни ставаха думите, изговорени на правилното време. Колкото повече ценях другите, толкова повече им служех по малки начини и толкова повече се радвах и празнувах живота си. Колкото повече празнувах, толкова повече осъзнавах, че Бог ми е дал чудесни неща в живота и толкова по-малко се тревожех за бъдещето си. Аз ще*

Благодатта не е противоположна на действието – макар да е противоположна на лично заслуженото.

приема и ще се радвам на онова, което Бог постоянно ми дава. Мисля, че наистина започвам да се радвам на Бога.

Планиране пълнотата на живота

Самотата и тишината са абсолютно важни за нашата отговорност към грижата за душата. Но те също отварят пред нас цяла една област от дисциплини за духовния живот. Жизненоважно за нас е да помним, че има опитани и истинни начини да се стремим към изобилен живот във Христос. Тези начини често се отнасят до „Духовните дисциплини". Ние можем и трябва да ги включим в живота си като напълно изпитани начини за грижа за нашата душа. Няма заместител на това.

Човек може да направи дълъг списък с такива дисциплини, базирани на историята на Божия народ. Списъкът определено ще включва пост, който, ако е правилно практикуван, има невероятна сила за трансформация на характера и служението. В този списък ще присъстват пестеливост, служение, празнуване, молитва, общение, взаимоотношения на отговорност, покорство, изповед и много други. Няма такова нещо като пълен списък на дисциплините. Всяка дейност, която е по силите ни и ни позволява да постигнем по благодат онова, което не можем да постигнем с директни усилия е дисциплина, засягаща духовния живот.

Търсейки да познаваме Христос, упражняващи подходящи дисциплини в живота си, ние трябва да помним, че това не е основание да придобием някакви заслуги. Те също не са начини за страдание и себеизтезание. Те не съдържат някакъв героизъм. Те не са праведност, а са мъдрост.

След като веднъж научим, че благодатта не е противоположна на действието – макар да е противоположна на лично спечеленото (заслуженото) – пътят е отворен за нас да „изработим" всичко включено в нашето спасение, не само „със страх и трепет", но и с тихата увереност, че Бог е Онзи, Който работи в нас, за да завърши всичко според Своето добро намерение (Фил. 2:12, 13).

Когато се установим в живот на осезаема дисциплина с нашия вечен Учител, тогава Петровия съвет (2 Пет. 1:5-7) да добавим на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие и на братолюбието си любов, ще докаже че е благоразумен план за живота. Бог ще използва тази посока на действие да помогне също и на другите чрез нашето служение.

„Като изявявате тези добродетели..." продължава Петър (ст. 10), „...никога няма да се спънете." В нашия път с Бога в Христа ще има за нас, от Неговото „богатство в слава" (Фил. 4:19), сладост и сила на характера, дълбочина на прозрението и разбирането, изобилна сила за манифест на Божията слава в живота и в служението ни – без значение на обстоятелствата! „Понеже така ще ви се даде щедър достъп до вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос" (2 Пет. 1:11) – много преди да умрете.

Гери е родена в Кюстендил, но е израснала в София. Учила е в Нов Български Университет, София, специалност „Интериорен Дизайн". Има по-голяма сестра, която е най-близкият й човек и с която преди време е имала малък бизнес – магазинче за опаковки. Гери обича (и я успокоява) морето, люлките, да кара колело. Обича да чете предимно класически английски романи, от които може би „Джейн Еър" (на Емили Бронте) е любимата й книга. В последно време харесва много Лев Толстой и неговия поглед над характерите, морала, религията и вярата. Гери слуша предимно джаз и суинг. Изключително харесва звука на пианото…

ИНТЕРВЮ НА МЕСЕЦА: ГЕРИ ОРМАНОВА

"Пътувам при всяка възможност..."

Гери, кога чу и се свърза с БХСС? Какво място играе движението в живота ти?

За БХСС чух в църквата. Започнах да посещавам групите още в края на първи курс. Много бързо се привързах към движението и за мен беше голяма радост да служа с каквото мога през годините. За мен БХСС е семейство, в което съм научила много и където още уча. Приятелствата, които изградих в БХСС са едни от най-здравите и близките, които имам.

КАКВО Е ИЗКУСТВОТО ЗА ТЕБ? КОГА ЗАПОЧНА ЗА ПЪРВИ ПЪТ ДА ТВОРИШ?

Започнах да рисувам когато бях в шести клас. Ходих на различни уроци и фестивали през годините, които ме научиха на много неща. За мен изкуството е съвсем различен поглед към живота и към всичко, което ни заобикаля. Изкуството те кара да виждаш красивото наоколо и да разсъждаваш върху него. Кара те да не си безпристрастен, но винаги да търсиш, да се развиваш и да се надяваш на още.

Ти си член на Управителния съвет на БХСС, а и помагаш редовно със съботните събирания в Офиса на БХСС - защо реши да продължиш връзката си със студентското движение дори и след завършването на Университета?

Като студентка получих много от движението и бих искала да продължавам да съм свидетел на Божието действие сред университетите. За мен въпросът никога не е бил дали да продължа да служа на БХСС, а по-скоро по какъв начин може да се случи това. Притесняваше ме дали ще успея да съчетавам служението с работата си. Идеята за съботните арт-занимания много ми хареса, защото е нещо, което досега го е нямало в БХСС. Надявам се, че ще е интересно за студентите. Вярвам, че ако човек иска, може да намери с какво да е полезен в БХСС. През годините разбрах, че дори и малката помощ става голяма, тъй като Бог я преумножава. Това ми дава желание да продължавам да служа въпреки малкото време, което мога да отделя...

С какво се занимаваш в момента?
Работя като секретарка/ асистентка на Главния Епископ на Българска Божия Църква, който е също и мой пастор - Венци Стойков. ББЦ „Кръстопът" е моята църква от 2005 година, когато повярвах.

Знам, че това лято беше доброволец на Скрипчър Юниън във Френска Швейцария. Разкажи ни нещо повече за това.
Да, това лято имах щастието да бъда доброволец на това служение и зад граница. Като любител на пътешествията за мен бе много интересно да посетя нови места и да опозная нова култура, до която досега не се бях докосвала. Това беше променящо живота преживяване. Бог ме срещна с различни хора от всякакви държави и напълно промени разбирането ми за служене един на друг. Разбрах много за себе си и опознах Бога по нов начин. Имах шанса да се докосна до служението на всеки човек и да усетя колко велик е Бог по целия свят. Върнах се насърчена!

Какво харесваш да правиш в свободното си време?
Обичам да се срещам с близки приятели и да прекарвам времето си с тях. Пием чай, ходим на театър или се разхождаме; с някои се събираме по домашному и си готвим разни вкусотии, с други пък обичаме да творим разни неща.

Как обичаш да си почиваш?
Най-добре си почивам с пътуване. Така се отделям от цялото ежедневие и забравям за всичко. Най-често отивам да видя баба. Там времето спира и дори не се сещам за понятието „мобилен телефон". Понякога пък с приятели посещаваме църкви по други градове. Винаги е страхотно преживяване. Ако няма време или организация за пътуване - спя до късно и след това си готвя огромна закуска.

Мисията и Словото

Филипяни 1:12-26

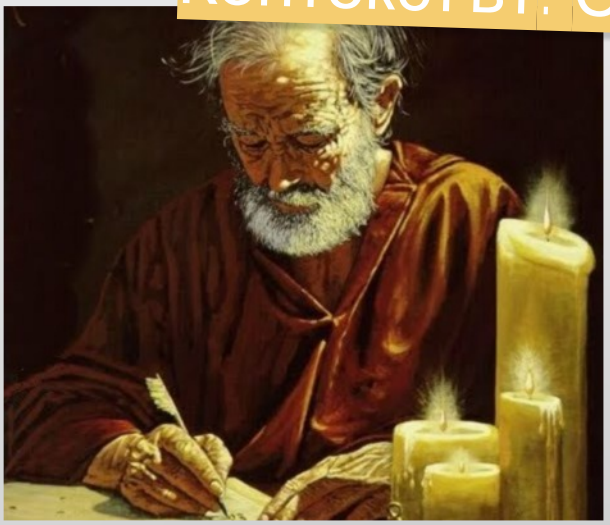
В този брой на Missio Dei искаме да продължим изучаването и размишленията на писмото на апостол Павел до Филипяните. Тук ще се фокусираме на 1:12-26. Насърчаваме ви да прекарате време тези дни и седмиците напред, за да мислите върху тези стихове и да позволите на Бога да ги използва и да ви говори.

Четейки писмото до Филипяните, откриваме много запомнящи се и популярни изказвания на Павел, като: „за всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепя" (4:13), „Радвайте се винаги в Господа, пак ще кажа – Радвайте се!" (4:4), „Този, Който е започнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исуса Христа" (1:6). В пасажа, който сега разглеждаме, намираме още една известна, често цитирана фраза: „За мен да живея е Христос, а да умра – придобивка" (1:21). Това е прекрасно вдъхновено, но също изключително предизвикателно изказване! И все пак, също като всички споменати по-горе цитати, то трябва да бъде разглеждано в контекста на писмото, в което се намира. Извадени от контекста, всички тези изказвания, могат да изгубят значението, което е искал да им придаде автора и да станат празни християнски клишета – нещо, което звучи добре, но няма много тежест.

Спомням си за една история, която ми попадна преди време. Имало един възрастен човек, който се разхождал с кучето и мулето си по един селски път. Един камион излязъл изневиделица иззад ъгъла прекалено бързо и блъснал човека, кучето и мулето в канавката. Покъсно имало дело, повдигнато от стареца към шофьора на камиона. Адвокатът на защитата разпитвал стареца и му казал: „Отговорете с „да" или „не" – казахте ли на обвиняемия, че сте добре?" Старецът започнал: „Аз, моето куче и мулето идвахме..." Адвокатът го прекъснал и казал: „Отговорете с „да" или „не" – казахте ли на обвиняемия, че сте добре?" Отново възрастният човек започнал: „Аз, моето куче и мулето..." Адвокатът го прекъснал за втори път: „Отговорете на въпроса с „да" или „не"!" За трети път човекът започнал: „Аз и моето..." Обръщайки се към съдията, адвокатът казал: „Ваша чест, бихте ли, моля Ви, инструктирали човека да отговаря просто с „да" и „не"!" Съдията обаче отговорил: „Нека каже, каквото иска да каже!" Тогава старецът казал: „Разхождах се с кучето и мулето си, когато камионът излезе иззад ъгъла прекалено бързо и запрати и трима ни в канавката. Шофьорът скочи от камиона, за да види дали сме ранени. Той носеше пистолет и когато видя, че кучето ми е зле ранено, го застреля. После погледна мулето и видя, че е със счупен крак, затова застреля и него. После дойде, застана над мен и каза: „Как сте?". И аз отговорих: „Никога не съм бил по-добре през целия си живот!"

Контекстът придава целия смисъл на всяка дума. Затова нека изучим контекста и значението на Павловото изказване във Филипяни, че за него „да живее е Христос, а да умре – придобивка".

Контекстът: Страданието и Евангелието

След като е поздравил и благословил филипяните в началото на писмото *(вижте октомврийския брой на Missio Dei),* Павел преминава към този параграф, където дава отчет за ситуацията, в която се намира. Той е хвърлен в затвора заради проповядването на Евангелието на Исус. Посланието на надежда и любов, което прокламирал, го запраща в затвора. „Светлината дойде на света, и човеците обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли." (Йоан 3:19) И така вместо да се радва на посланието на Павел, светът около него се опитва да задуши и заглуши неговите думи. Те го хвърлят в тъмен, студен и самотен затвор и го окова ват във вериги. Сега той очаква в затвора делото, което ще реши дали да бъде освободен или ще бъде екзекутиран като опасен престъпник. Смъртта е съвсем реална възможност за него.

И ако физическото състояние не е достатъчно зле, става още по-сериозно като добавим чувството за предателство, което измъчва апостола. Имало е хора, които целенасочено са се опитвали да направят живота на Павел още по-труден. Те проповядвали Евангелието за Исус, обаче с цел да осигурят окови за Павел за по-дълго време и в крайна сметка да го доведат до смъртно наказание. Жилото на лошите взаимоотношения и омразата биха били тежест за всеки – на Павел не е била спестена болката на това предателство.

Отношението на Павел обаче, насред цялото това страдание, е доста изненадващо. Вместо да изпитва гняв от тази ситуация или да се вргаля в самосъжаление, изглежда, че Павел всъщност изпитва радост. Вместо да се предаде на страх и на заплахите за живота му, Павел продължава да бъде верен на мисията си и на Своя Бог. И там, където бихме очаквали той да критикува, злослови или дори проклина враговете си, Павел обича. Тази радост, вярност и любов не са просто религиозни изрази, предназначени да прикрият неговите истински чувства и намерения. Не са и някакви психологически техники или трикове, за да забрави за реалността на своята ситуация. Вместо това, Павел целенасочено избира и на практика живее в радост, вярност и любов.

От пасажа разбираме, че причината Павел да изпитва радост е тази: „Христос е проповядван" (1:18). Павловата радост не зависи от външните обстоятелства, комфорта или щастието. По-скоро фокусът на Павел е върху Евангелието на Исус и той може да се радва, защото знае, че дори и да страда в момента, Евангелието все пак се проповядва. Колко различно е това от световното и (за да съм искрен с вас) с моето разбиране за радостта. Ние толкова често живеем сякаш нашата радост зависи от това дали нещата стават, както ги искаме, дали получваме нещата, които искаме и дали имаме удобства. Казва ни се, че колкото по-удобен става животът ни, толкова по-радостни ще сме. Павел предефинира радостта за нас. Не става дума за комфорта и за това дали всичко ни е наред, а за това Евангелието да е фокусът на нашия живот. Той е живо доказателство, че ние можем да изпитваме повече радост във всички обстоятелства, ако концентрираме живота си около Евангелието на Исус.

Това е полезно да го чуем, тъй като сме хора, които се стремят да служат и обичат другите. Можем да се потопим в Исус и Неговата мисия, знаейки че това е източника на радостта. Не трябва да бягаме от хора или проблеми, които ни причиняват дискомфорт или ни наранят, защото те не могат да ни отнемат радостта. Не трябва да се концентрираме на това да защитаваме времето и плановете си, защото те също няма да ни донесат радост. Радостта се преживява най-пълно в абсолютното внимание и участие в благовестието!

Така, както Павел предефинира радостта, така той предефинира и успеха за нас. Изкушени сме да вярваме, че успехът се мери с цифри, обществено внимание и просперитет и също така вярваме, че нещата вървят добре, когато

всички ни обичат и много хора откликват на нашето послание. Въпреки това Павел страда и е отхвърлен от мнозина. Неговият успех е маркиран не от външни резултати и изяви, а от вярност. Неговата проста цел е „да възвелича Христос в тялото си" (1:20). Неговата надежда е, че по всяко време – във време на свобода или затворничество, удобство или страдание, обществено приемане или отхвърляне – той да бъде верен на Своя Бог. Ако той е на свобода, той е свободен за Христос. Ако е в затвора, той е във вериги за Христос. Това е служението и успеха за Павел.

Павел може да има този поглед към успеха, защото знае, че Бог е в контрол. Той не е във вериги случайно. Рим не е победил Бога. Вместо това Павел знае, че всички човешки обстоятелства лежат в Божията ръка и Той може и ги използва, за да разпространява Евангелието. Бог не работи въпреки враждебните ситуации, а работи чрез тях. „Всичко съдейства за добро на тия, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение." (Рим. 8:28)

Виждаме практичната вярност на Павел към Христос и мисията в неговата продължаваща любов и грижа към филипяните. В този кратък пасаж ние го виждаме да се интересува от тяхната радост и техния напредък във вярата. Той не търси толкова да му бъде послужено, колкото той сам иска да им послужи, макар и от затворническата килия. Това е възможно само, защото той знае и преживява Божията грижа и любов към него самия – той е уверен, че Бог е в контрол.

Примерът на Павел, неговата перспектива и вярност би трябвало да оформят и нашето служение. Относително лесно е за нас да бъдем верни, когато всичко върви добре (макар това също да е изпитание понякога). Но нашата вярност е особено проверявана, когато се изправим пред трудности, опозиция и разочарования. Ще се изправим ли пред тях така, както, ако бяхме „в окови" за Христа и ще продължим ли да поставяме фокуса на посланието на Евангелието и на грижата за другите? Ще продължим ли да вярваме, че Бог е в контрол и ще продължим ли да Го търсим? Това не означава, че не трябва да ни е грижа за ситуацията, в която се намираме, нито означава, че цифрите, общественото мнение или просперитета трябва да бъдат избягвани. Тези неща просто не трябва да бъдат нашия фокус или белег за успех – успехът е белязан от верността.

Дори сега, докато пиша за това, аз съм изпитван дали наистина го мисля! Седя в момента в офиса и чакам да започне нашето Библейско изучаване, чудейки се дали изобщо студентите ще дойдат. Изглежда, че никой няма да дойде тази вечер. Първата ми реакция е да се предам. Мисля си: „Можех да прекарам по-добре това време, ако правех нещо друго! Защо отделихме толкова време да се подготвяме?" Честно казано, може би има неща, които бихме могли да подобрим, за да помогнем на групата да расте и ние ще направим всичко, което е по силите ни. Но дори още по-важно за мен е да помня, че Бог е в контрол и Той работи. Призовани сме да останем верни, да обичаме и да служим. Призовани сме да гледаме на Исус...

За нас Исус е абсолютният пример! Той е Този, Който заради любовта и доброто за другите, издържа всякакво зло, страдание и отхвърляне. Той се довери на Бога до там, че предаде целия си живот, за да може другите да получат живот. Неговата радост беше в Бога и Неговото Евангелие; Неговият успех беше изявен чрез вярност; Неговият живот беше белязан от любов! И именно в Христос ние виждаме, че Бог беше в състояние да трансформира най-голямото зло в нещо, което донесе живот за всички.

Да живея е Христос

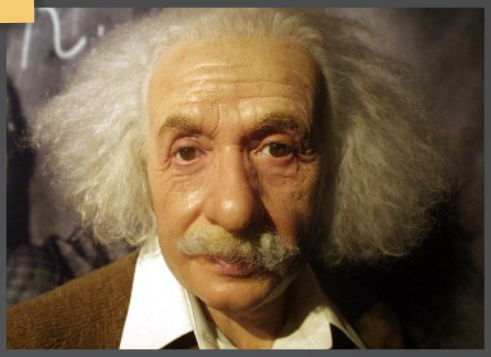
Това означават думите на Павел „за мен да живея е Христос." Това е радикалното приравняване на неговите приоритети с приоритетите на Христос. Това е радикално посвещение на Евангелието. Това е радикално служение и любов към другите. Това е Христос – и всички Негови ценности, вярвания и дела – живеейки в Него и чрез Него. Всички обстоятелства около Павел – физическото удобство, мнението на другите, позицията и уважението на светските авторитети, дори въпросът за неговите живот или смърт – е моделирано от посвещението му на Христос и на Евангелието. „Да живея е Христос" е смъртта на Павел и всеки от нас, който избира да следва неговите стъпки. Това обаче е и наша цел, защото така, както Христос умря и възкръсна за живот, така и ние ще се върнем към живот, когато умрем за себе си и преживеем Христос у нас.

И така този пасаж ни задава предизвикателния въпрос: за какво живееш?

Павел живее един красив приемр на един, чийто живот е напълно предаден на Христос. Той няма друг приоритет, нито друга цел. Той живее напълно фокусиран върху Христос и споделя всичко с Христос. Хората, които водим и на които служим имат нужда от съвременни примери за хора, които знаят какво означава „за мен да живея е Христос, а да умра – придобивка." Предизвикателството и призивът са за нашия живот да бъде напълно оформен от личността на Исус. Тогава нашата радост и нашият фокус ще бъдат Христос да бъде проповядван; вярност дори насред трудностите ще е нашият успех; и любовта ще бъде наша мисия. Нека Духът на Христос да води всеки от нас в истинския живот!

Ресурси: Оценка

От Крейг Уайръснс

Алберт Айнщайн веднъж дефинирал лудостта по този начин: „да вършиш същите неща отново и отново и да очакваш различни резултати.” Като хора, които водят други, е важно да прекарваме време оценявайки нещата, които правим, за да можем да израстваме като лидери и по-добре да служим на останалите. При оценяването ние можем да размишляваме над и да коригираме нашите естествени тенденции в лидерството, които може би не водят до желаните резултати. В следващия материал искам да ви предложа няколко въпроса, които се надявам ще ви помогнат при оценяването на вашето водене и на групите/проектите, които водите. Преди това обаче, мисля, че ще е полезно да изясним няколко мита, свързани с оценката:

МИТОВЕ

Мит 1: Оценката е негативно нещо

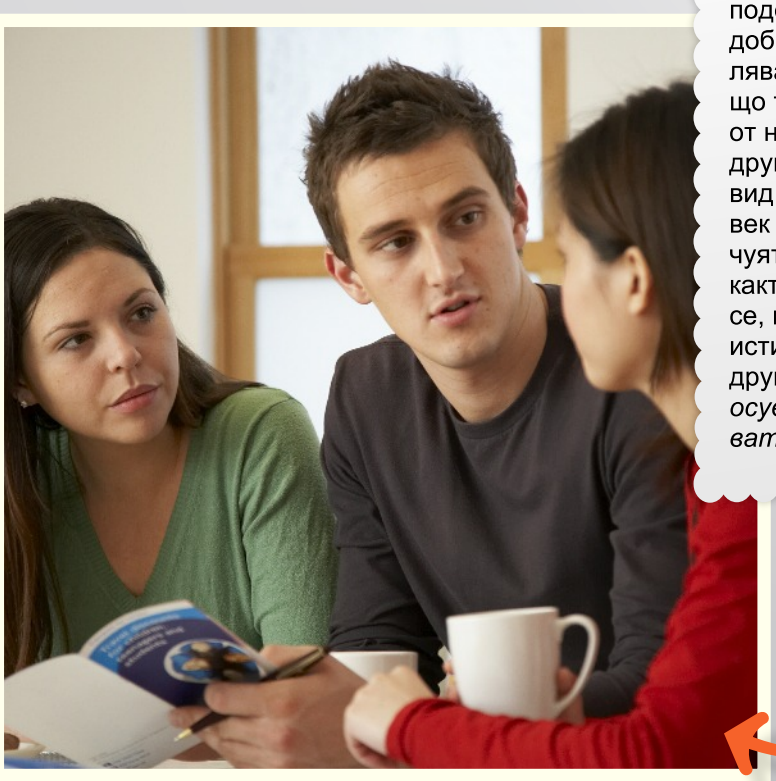
Мисля, че ние често имаме идеята, че оценката е нещо негативно – положение, в което слушаме всички неща, които сме объркали. В резултат на това, ние се опитваме да бягаме от оценката като от чума! Това обаче е погрешна представа. Оценката може да бъде време на празнуване на начините, по които Бог е работил сред нас и на това как сме израснали като лидери. Когато започваме оценка е добре да имаме баланс при фокусирането на нещата, които са свършени добре и на тези, които се нуждаят от промяна.

Мит 2: Оценяваме стойността на лидера

Когато започваме време за оценка, трябва да помним, че нашата стойност не е свързана с онова, което правим. Бог ни обича безкрайно. Това не става по-вярно, ако водите най-успешната група, нито пък става по-малко вярно, ако сте направили грешки като лидер. Оценката се прави, за да можем да служим на Бога още по-вярно. Ние правим това също така, защото сме уверени в непроменимата Му любов към нас – именно Неговата любов определя нашата стойност!

Мит 3: По-добре е сам да си направиш оценка

Всъщност, най-лесно е да се направи оценката именно насаме, но това не е най-доброто! По-лесно е, понеже не рискуваме да чуем начини, по които можем да се подобрим. По-лесно е поради по-малкото риск. Най-добрата оценка обаче се дава в група. Това ни позволява да чуем насърчение – това ни е необходимо. Също така ни помага да мислим за пропуските си. Често от нашата гледна точка ние пропускаме неща, които другите са имали възможността да видят. Най-добрият вид оценка е, когато се прави в група, където всеки човек е насърчен да сподели (а другите наистина да го чуят) позитивните неща, които са преживели, също както и нещата, които се нуждаят от промяна. Разбира се, при оценката в група, съществено е да говорим истината с любов, за да изграждаме, а не да събаряме другите. *“Където няма съвещание, намеренията се осуетяват, а при множество съветници те успяват.”* (Притчи 15:22)

“Слушай съвет и приемай поука, за да станеш мъдър в сетнините си.” (Притчи 19:20)

Мит 4: Оценка се прави накрая

Истина е, че е добра идея да се оценяват нещата, когато привършат. По този начин можем наистина да отпразнуваме онова, което се е случило поради Божията благодат. Обаче, също така е добре периодично да има време за оценка (може би един-два пъти месечно). Това ще ни позволи да направим необходимите промени в нашето лидерство, да се фокусираме на неща, които преди сме недогледали, да поставим повече акцент на нещата, които дават плодове и да празнуваме онова, което вече се е случило.

Мит 5: Не се нуждая от оценка

Никой от нас не е започнал като идеалният лидер. Всички се нуждаем от Божията благодат и от общността на хората около нас, за да ни помогнат да се формираме като Негови слуги. Най-добрите лидери имат обучаеми и смирени сърца. Като се предават на другите и на Бога и докато желаят да израстват и да се променят, Бог може да ги използва за Своето Царство. *Дойде ли гордост, идва и срам; а със смирението идва мъдростта. (Притчи 11:2)*

Тук има няколко въпроса, които могат да ви помогнат при оценката:

КЛИМАТ И ГОСТОПРИЕМСТВО

✓ Мястото, където се срещаме удобно ли е, приветливо и благоприятно ли е за дискусия? Има ли нещо, което можем да направим, за да стане срещата ни по-уютна?

✓ Членовете на групата добре ли се чувстват един с друг? Какво помага и какво пречи на това?

✓ Новодошлите чувстват ли се добре дошли на срещите на групата?

✓ Лидерът уверен ли е? Ентусиазиран ли е? Подготвен ли е?

✓ Какво е темпото,с което върви срещата: прибързано, удобно или мудно?

МИСИЯ И ВЪЗДЕЙСТВИЕ

✓ Членовете на групата имат ли ясно разбиране за виждането и идеята за съществуване на групата?

✓ Членовете на групата канят ли нови хора да идват на група?

✓ Членовете на групата имат ли приятели-нехристияни, с които да споделят вярата си?

✓ Членовете на групата държат ли се отговорно един пред друг и насърчават ли се един друг в решенията, които са взели?

✓ Лидерите и по-старите членове на групата инвестират ли целенасочено в по-младите студенти?

✓ Биват ли потенциалните лидери откривани и работи ли се с тях, за да бъдат изграждани като бъдещи лидери?

БИБЛЕЙСКИ ИЗУЧАВАНИЯ

✓ Лидерите дават ли време на хората да мислят върху поставените въроси?

✓ Лидерите насърчават ли повече от един отговор на всеки въпрос?

✓ Дискусиите започват и свършват ли навреме?

✓ Тръгват ли си членовете на групата всеки път със солидна представа за централната тема на пасажа, който е изучаван, както и с конкретни идеи за приложение?

✓ Групата откликва ли заедно като общност към онова, което учи пасажа?

✓ Кой аспект от вашето водене е най-полезен?

✓ Какво може да направите, за да подобрите качеството на своето водене?

УЧАСТИЕ В ГРУПАТА И ОБЩНОСТ

✓ Как бихте описали участието на членовете на групата като цяло? Има ли балансирано споделяне? Тихите хора насърчавани ли са да говорят? Приказливите контролирани ли са?

✓ Повечето от отговорите към лидера ли са отправени или всички разговарят спокойно един с друг?

✓Активно ли слушаме един на друг коментарите? Откликваме ли към всеки коментар по утвърждаващ начин?

✓Членовете на групата споделят ли един с друг по-задълбочено или отговорите се придържат към повърхностната, по-безопасна сфера?

✓Членовете на групата молят ли се един за друг, насърчават ли се един друг и прекарват ли време заедно извън срещите на група?